

LIBRIS

We know
books

Redactor: Laura Nicolescu

Tehnoredactor: Ameluța Vișan

Coperta: Monica Balaban

Foto coperta: Fotografie de la Shahadat Hossain :

<https://www.pexels.com/ro-ro/fotografie/alb-negru-arta-mana-intuneric-7573645/>

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VELEA, ANDREI

Fără știrea ei : roman / Andrei Velea. - București : Cișmigiu Books,
2025

ISBN 978-606-28-2069-5

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062820695

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din
această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2025

Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare

Editor: Vasile Muscalu

B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București

Tel.: 021 – 315.32.47

www.editurauniversitara.ro

e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357

comenzi@editurauniversitara.ro

www.editurauniversitara.ro

ANDREI VELEA

FĂRĂ ȘTIREA EI

roman

CIȘMIGIU
books

Cuprins

Prima parte	5
A doua parte.....	109
În loc de a treia parte.....	193

1

*

Ploua. Era rece și ploua. Stăteam de mai bine de-o oră în stația aia de autobuz, așteptând. Tot așteptând. Cu siguranță era o grevă sau un protest, ceva. Ploua. Dar nu voiam să știu motivele. Nu voiam să știu de ce întârzie autobuzul. Ploua. Voiam să stau și să ascult cum plouă, cum trec mașinile în fugă, cum trece timpul. Fără explicații, fără sens. Așteptam. Tot așteptam.

Era campanie electorală. Pe afișele politicienilor, fețele și mesajele se diluau, se amestecau îmbibate de apă. Toți deveneau totuna. Era rece și ploua. Am rupt câteva. Le-am aruncat în râul care se formase pe carosabil. Priveam hipnotizat cum plutesc, cum se îndepărtează. Îmi imaginam timpul – era un ceas desenat de un pictor ciudat, cu mustăți uriașe. Ochii îi mijeau, negri și strălucitori, prin cercurile descrise de marginile mustății. Era o arătare stranie. Picta. Și ploua. Culorile îi fugeau de pe pânză. Unele erau orele, altele minutele. Secundele, stridente. Ploua.

Apoi îmi imaginam că râul creștea. Ploua. Ploua încontinuu. Râul creștea, tot creștea. Vedeam deja cum stația de autobuz se transformă într-o barcă. Orașul va fi acoperit de ape. Singura care va pluti pe imensul fluviu

va fi stația asta ruginită de autobuz, învelită în afișe electorale diluate. Purta cu ea mesaje stranii, de neînțeles.

Din când în când, mai venea câte un personaj, aștepta câteva minute, privea impacientat ceasul, apoi orarul traseelor. Apoi iar ceasul, apoi iar orarul. Înjura, pleca. Eram singurul element stabil din tot peisajul. Clar, aveam să rămân singur în barcă. În jurul meu se învârtea totul. Voiam un motiv bun să absentez de la cursuri și îl aveam. Aveam tot ce-mi doream. Adică nimic. Când nu-ți dorești nimic, ai tot, îmi ziceam.

Ploua.

A apărut ea.

*

Ce idioțenie... Cum să spui așa ceva?! Omul te primește la el în casă și tu... Niciun dram de respect! Nu mai există așa ceva azi. Respectul ține de o altă lume.

Tu... frumoasă și goală. Adormită și neștiutoare. Dulce și neprihănită. Obiect între obiecte... Acum... te spăl. Visezi că ești învelită în cea mai frumoasă mătase în timp ce trec peticul ăsta umed de țesătură peste trupul tău inocent și moale. Pielea ți-e atât de fină... Parcă n-are niciun cuvânt de spus vârsta... Vârsta... Și mirosul tău... Mirosul care îmi impregnează toate hainele de-atâția ani... Nu fac niciun fel de contabilitate, iubito. Doar te admir. Te spăl, te admir, îți miros pielea, părul. Ești un obiect adorabil. Și cadrul, cadrul ăsta... Cât timp a jucat în mintea mea până să prindă contur...

Îmi place, în momentele astea, să mă joc cu cerceii tăi. Scot un clinchet atât de pur și cristalin atunci când îi ating cu buricele degetelor... Eu ți i-am dăruit, ții minte? Împlineai... Dar ce mai contează? O vârstă oarecare. Un număr. Tu ești o păpușă fără vârstă.

La naiba! Idiotul îmi stă în minte. Îmi joacă pe creier, nu-mi dă pace cu vorbele lui slinoase. Încerc să mă detașez, să încheiem onorabil treaba asta și nu reușesc... E doar vina mea! Eu eram regizorul, nu trebuia să permit... Ce sentiment de neputință. Gura, uscată. Palmele, ude. Fruntea, transpirată. Îmi frâng mâinile în fața trupului tău. Până și peticul de mătase mi se pare acum decupat dintr-un tricou vechi, transpirat. Îl arunc în celălalt colț al camerei. S-o ia dracu' de cârpă! Dacă mă mai gândesc mult, sigur am șters pantofii cu ea acum câteva zile.

Iar voi... Voi, da. Cum care? Voi, cei din camera asta de filmat. Hai, n-o mai dați de gard, că fix la voi mă uit prin lentila asta. Cu voi vorbesc, desigur. Vă place să mă vedeți umilit, nu? Neputincios, lipsit de soluții... Înfrânt... Ce? M-a făcut? Sunt papă-lapte? Da... chiar par un papă-lapte... Eu, părinte fondator, și mi-o trage un novice? Eu, arhitectul... Dar ia mai du-vă dracului! Aha, vă e teamă când ridic vocea. Vă stârpesc, vă am la mână. Vreți s-o sparg, știu, vreți s-o sparg. S-o arunc în perete și să se facă țândări. S-o arunc în foc mai bine, știu că vă doriți asta. Dar eu... strâng din dinți cu demnitate. Băi, ascultați la mine. Spre deosebire de voi, eu știu să-mi stăpânesc emoțiile. Ia priviți cum mă calmez. Zen. Trag

aer în piept, mă relaxez. Spăl obiecte cu o nobilă indiferență. Tot secretul, țineți minte de la mine, stă în controlul respirației. Control. Cine își controlează respirația își controlează și mintea. Control. Iar eu vă am aici. Control.

Liniște, zbier autoritar înspre lentila camerei de filmat.

Apoi mă trag câțiva pași înapoi, speriat de perspectiva că ea s-ar putea trezi. Inima, cât un purice. Respirația, sacadată. Încerc s-o controlez. Control. Și-am zis să nu mai ridic așa de tare vocea... Am zis... Mă calmez cu greu. Caut bucata aia de cârpă. E mătase, știam că e mătase. Mă simt ușurat. Mă îndrept spre trupul ei, chitit să continui ceea ce am început. Dar nu mă pot opri să nu admir ansamblul. O, tu, cel mai frumos obiect... Superb tablou... Eu, pictorul ei și unicul privitor totodată.

Și totuși... Ce idiotețenie... Cum să spui așa ceva?! Omul te primește la el în casă și tu... Niciun dram de respect!

*

Când a apărut ea, controlam deja locul. Devenisem parte din peisaj. Stație, ploaie și un student căruia îi place să absenteze. Semnat X, Y, Z, oricine, numai pictor să fie. Ca-n Turner, așa, culorile scurse una într-alta. Difuz, ca și cum ploaia s-ar transforma deodată în aburi și ne-ar învălui. Ne-ar ascunde de ceilalți. A privit și ea, asemenea tuturor celor de dinainte, orarul, apoi ceasul.

Și iar orarul, iar ceasul. Părea grăbită, debusolată. Părul ud, hainele ude. Nu learcă, dar ude. Cine pleacă pe-o ploaie ca asta fără umbrelă de acasă? Oricât de aproape ar locui...

O cunoșteam de pe holurile facultății. Cred că m-a recunoscut și ea. Să-i spun oare că apele vor invada orașul și că stația asta va fi singura structură care va mai pluti?

Aștepți degeaba, i-am spus. E grevă, pesemne.

Pf, cu grevele lor cu tot. Fix pe o vreme ca asta... Și am uitat umbrela. Ce ghinion!...

Ți-o ofer pe-a mea.

Și tu?

Îmi place să absentez.

Pe bune?

Dar dacă vrei să mergem pe jos, te însoțesc. Cred că prind seminarul de la cinci.

A fost încântată de propunere. Am vorbit tot felul de chestii pe drum, generice. Despre om, despre umanitate, despre beneficiile ploilor abundente pentru agricultură. Tocmai ce se exprimase ministrul de resort la televizor înainte de a pleca ea. Despre dreptul la grevă. Sustinea că, dacă ar fi primar, n-ar permite grevele pe o vreme ca asta. Mă rog, nu cred c-aș vota-o. Dar... era atât de frumoasă! Iar ploaia o făcea cu atât mai exotică, cu părul adunat șuvițe umede și buclele cu picături de apă atârând de vârful lor.

Un idiot a trecut în viteză cu mașina printr-o baltă și ne-a stropit din cap până-n picioare. L-am vârat în

origini, însă în gând. Încercam să mă abțin față de ea, dar ne stricase momentul. Eram numai nervi. A observat că abia mă abțin și a izbucnit în râs. Dacă n-ar fi fost ea, căutam o piatră cât încă nu era departe.

Taximetriști grăbiți, lasă-i în pace. Idioti.

A fost motivul pentru care, în acea zi, am avut o absență în minus. Fără ea, mă prindea seara în stația aia de autobuz. N-aveam niciun motiv să mă mișc. Nici măcar un motiv să plutesc. În cazul în care s-ar fi format acel fluviu, scufundam stația. Nu merita să plutească. Nu cu mine.

A rămas să ne întâlnim a doua zi ca să-mi returneze umbrela.

*

În parcul devastat, singurătatea tăia felii lungi de tăcere. Le lipea trecătorilor pe chip, singuri sau cupluri, apoi se amuza cum nimeni nu mai vorbește cu nimeni. De mână și totuși separați.

Noi doi nu ne țineam de mână. Nu la început.

Frunzele jilave ni se lipeau de bocanci. Erau într-atât de insistente, încât ne opream regulat să curățăm tălpile de marginea bordurii. Voiam să-i fac complimente, să par atractiv, cool, dar nu mă pricepeam. Acum... parcă aș putea spune ceva. Dar atunci... numai locuri comune îmi ieșeau pe gură. Mă gândeam că s-a prins că o plac, dar nu puteam paria pe asta. Putea fi doar o presupunere în mintea mea. Îmi amintesc primele cuvinte mai interesante pe care i le-am spus. Am zis așa:

„Ești puternică, eu așa te văd!” A fost ceva brusc, ca parașutat în mijlocul unor cuvinte de-ale ei. Îmi povestea de nu știu ce prietenă care o trădase, cât suferea după gesturile ei și cum se simțea slabă.

Vai, ce mă bucur!, mi-a răspuns. Iar chipul îi înflorise brusc.

Am reușit să-i ridic moralul, iar asta a dat cum nu se poate mai bine. Și n-o premeditasem. O sclipire, mai mult, ceva de moment. Apoi m-am întrebat brusc dacă nu cumva fusese o ipocrizie din partea mea. Dar ce rost mai avea? O făcusem să zâmbească. Era singura prezență umană din parcul ăla ruginit. Noi, ceilalți, eram doar fantome. Singura care n-avea o felie de singurătate lipită de chip. Constatarea asta m-a făcut să zâmbesc și eu.

Îți stă bine când zâmbești, a remarcat.

Nu-mi stă în obicei, am replicat.

Apoi am tăcut, neștiind cum să prelungesc dialogul. Am continuat să agităm frunzele cu bocancii, era un fel de joc. Apoi... Da, da, atunci a fost! Am luat-o de mână. O iau și acum de mână aici... în camera asta, cu o masă, un laptop și un aparat de filmat. O iau de mână în timp ce stă frumoasă și întinsă. Aceeași atingere ca atunci. Emoții... de altă natură, dar doldora și aici, și acum. E-o viață distanță... Și-mi vin atâtea în minte... În seara aia, am continuat să vorbim. În gol, fără ceva precis. Era o încercare de a crea o conexiune. Nici nu prea ascultam, sincer să fiu. Eram concentrat la singurul fapt notabil din viața mea de până atunci, acela că o

țineam de mână. Într-un mic schimb de replici știu că am repetat chestia cu „ești puternică”. Avea efect! Apoi am realizat că risc să fiu bănuțit că o fac cu intenție dacă mai zic încă o dată asta. Așa că am tăcut mâlc.

Aș fi ipocrit să spun că nu m-am masturbat când am ajuns acasă. Ea... nu știe. Na, despre așa ceva se tace. Dar nu m-am abținut. De două ori, poate de trei, nu mai țin minte exact. M-a prins dimineața cu o sticlă de alcool lângă și cu televizorul dat pe un canal porno.

Încuiasem bine ușa, să nu dea buzna mama.

Clar, câștigam puncte în fața tuturor. Era una dintre cele mai faine tipe din an. Și ieșise cu mine, se plimbase cu mine, mă ținuse de mână și chiar am reușit să îi ridic moralul și să o amuz. Asta merita încă o masturbare, că tot se crăpa de ziuă.

*

Dar ea era fragilă...

Când ne-am sărutat prima dată, o erecție puternică a făcut-o să se retragă pentru câteva clipe. Am zâmbit încurcat, a zâmbit și ea, apoi am continuat sărutul, chinuindu-mă să nu îi strâng trupul foarte aproape de mine. Simțurile îmi spuneau să o înghit, s-o leg cu lanțuri de mine, s-o sfâșii în acel sărut! I-am spus mai târziu asta... Însă ea era firavă și frumoasă, ca desenată în creion fin sau sugerată din câteva tușe. Eu cinic și concret, ea suavă și diafană. Plutea deasupra lucrurilor.

Ne plimbam mult, vorbeam despre oameni și lume, despre idei și situații. Mai mult ea, adică. Jucam

rolul unui bun ascultător. Uneori, când insista prea mult pe un subiect abstract, mă gândeam oare cum va arăta momentul când o vom face. Dragoste. Sex, adică. Îmi fugea gândul la asta, pur și simplu. Îmi trezise toate simțurile. Nu cumva s-ar dezintegra sub greutatea mea? Cum să mă abțin să n-o sperii? Cum s-o iau, cum va fi prima seară? Și, în general, mă gândeam cum s-o întreb dacă mai e virgină. Până când, în mijlocul unor vorbe de-ale ei despre faptul că existența răului în lume nu înseamnă că lumea nu e bună, am întrebat-o direct:

Mai ești virgină?

Eu?... a bâiguit, pierdută. De unde întrebarea asta?

Scuze că sunt așa direct. Știi... mă gândeam că ar fi bine pentru mine... pentru noi... să știi... să știm...

Da, sunt virgină.

S-a smuls din mâna mea și s-a așezat pe o bancă. Apoi m-a tras de mână să mă așez lângă ea. Banca, veche și șubredă, dădea să se surpe în parcul devastat.

E o poveste mai lungă, mi-a spus. Am iubit mult pe cineva, dar n-am apucat să...

Nu mai contează. Acum ești a mea. Trecutul tău nu mă privește. Doar viitorul contează pentru mine.

M-a sărutat cu poftă. Și iarăși blestemata de erecție s-a lipit de abdomenul ei. De data asta, n-a mai fugit. Am simțit-o cum mișcă ușor din bazin, cum o acceptă, cum se joacă. Ceva, în ea, se schimbuse. Am strâns-o mai aproape și mi-a răspuns. I-am mușcat limba și n-a fugit. Apoi am mușcat mai tare, și mai tare. Cu ochii închiși, cu poftă de ea. Cu poftă de carnea ei, de sufletul ei.